

முற்காலத்தில் தமிழில் எழுதப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சீவக சிந்தாமணி என்னும் காப்பியங்கள் ஒருங்கே **ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்** என அறியப்படுகின்றன. இவற்றுள் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் **சங்கம்** மருவிய காலத்தில் தோன்றியவை. ஏனையவை சோழர் காலத்தில் தோன்றியவையாகும்.

தமிழில் தோன்றியுள்ள காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மற்றும் பெரியபுராணம் மட்டுமே தமிழ்நாட்டுக் கதைகளை மூலக் கருவாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. மற்றவைகள் **சமசுகிருதம், பிராகிருதம்** ஆகிய மொழிகளின் தழுவல்களாகவோ அல்லது தமிழாக்கங்களாகவோ உள்ளன.^[1]

சீவக சிந்தாமணி

சோழர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இயற்றப் பெற்ற காப்பியம் சீவக சிந்தாமணி. இது கி. பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்பர்.

சீவக சிந்தாமணிக்கு முன்னர் எழுந்த பெரிய நூல்கள் எல்லாம் வெண்பாவாலும், அகவலாலும் இயற்றப்பட்டன. ஆனால் முதன் முறையாக 'விருத்தம்' என்ற ஒரு புதுச்செய்யுள் வகையில் எழுதப்பட்டது சீவக சிந்தாமணி.

'இது வரையிலும் பெரிய நூல்கள் எல்லாம் வெண்பாவாலும் அகவலாலும் இயற்றப்பட்டு வந்த தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஒரு புதுமையைப் புகுத்தியவர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சைன முனிவர். அவர் சீவகன் என்ற அரசனுடைய வரலாற்றை ஒரு காப்பியமாகப் பாடியபோது, விருத்தம் என்ற புதுச் செய்யுள் வகையைப் பயன்படுத்தினார். மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாட்டுகள் கொண்ட ஒரு பெருங்காப்பியத்தை அந்தப் புதிய செய்யுள் வகையிலேயே முழுதும் பாடி முடித்தார்' எனப் பேரா. மு. வரதராசனார் திருத்தக்க தேவரின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சீவகன், எட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் காப்பியத்தின் பெரும் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. சீவகனின் நண்பன் பதுமுகன் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சியும் இடம் பெற்றுள்ளது. இவை மட்டுமல்லாமல் சீவகன் கல்வி பயின்று சிறப்புற்ற செய்தியைக் கூறுமிடத்தும், சமண நெறி பெற்ற செய்தியைக் கூறுமிடத்தும், அவை திருமணமாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. அதனால் இந்நூலை மணநூல் என்று கூறுவர். திருத்தக்க தேவர்

சீவக சிந்தாமணியை இயற்றியவர் திருத்தக்க தேவர். இவர் சோழர் குலத்தில் பிறந்தவர் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை குறிப்பிடுகின்றது. இவர், தமிழிலும் வடமொழியிலும் புலமை உடையவர். இளமையிலேயே சமண சமயத்தைத் தழுவித் துறவு பூண்டவர்.

நூலின் அமைப்பு

இந்நூல் 13 இலம்பகங்களையும் (இலம்பகம் - காண்டம் என்பது போன்ற பகுப்பு), 3145 செய்யுட்களையும் உடையது. நாமகள் இலம்பகம் (379), கோவிந்தையார் இலம்பகம் (84), காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம் (358), குணமாலையார் இலம்பகம் (315), பதுமையார் இலம்பகம் (246), கேமசரியார் இலம்பகம் (145), கனகமாலையார் இலம்பகம் (339), விமலையார் இலம்பகம் (106), சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம் (107), மண்மகள் இலம்பகம் (225), பூமகள் இலம்பகம் (51), இலக்கணையார் இலம்பகம் (221), முக்தி இலம்பகம் (547) என்பன 13 இலம்பகங்கள்.

சீவகன் கல்வி கற்றதைக் கூறுவது நாமகள் இலம்பகம். கட்டியங்காரனை வென்று நாட்டை அடைந்தது மண்மகள் இலம்பகம். சீவகன் ஆட்சி எய்தியது பூமகள் இலம்பகம், வீடுபேறடைய விரும்பியது முத்தியிலம்பகம். பிற எட்டு இலம்பகங்களும் முறையே, காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, மாமன்மகள் இலக்கணை ஆகிய எட்டுப் பேரைச் சீவகன் திருமணம் செய்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன. நண்பன் பதுமுகனுக்கு நந்தகோபன் மகள் கோவிந்தையை மணம் முடித்து வைத்த செய்தியும் ஓர் இலம்பகத்தில் கூறப்படுகிறது.

வடமொழியிலுள்ள கூடித்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, ஸ்ரீபுராணம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள கதையைத் தழுவிச் சீவக சிந்தாமணி எழுதப்பட்டது.

சீவகசிந்தாமணி கூறும் சீவக மன்னனது வரலாறு, வடநாட்டுச் சார்பு உடையது. எனினும் தமிழகத்துச் சமூகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூல் பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது என்பர். கம்பர், இக்காப்பியத்திலிருந்து, 'ஓர் அகப்பையை முகந்து கொண்டார்' என்று கூறும் மரபு உண்டு. நாடு நகரம் முதலியவற்றை வருணிக்கும் முறையிலும், ஐந்திணையாகப் பகுக்கப்படும் நிலங்களின் இயற்கை அழகுகளை விளக்கும் முறையிலும், இசை முதலிய கலைகளை விளக்கும் முறையிலும், சீவக சிந்தாமணி, காப்பிய அமைப்பின் முன்னோடியாகச் சிறப்புற்றுத் திகழ்கிறது. காதல் சுவை மிகுந்திருந்தாலும், எண்வகைச் சுவையும் இக்காப்பியத்தில் பெருமளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் சிறந்த உரை ஒன்று எழுதியுள்ளார்.

சீவக சிந்தாமணியின் கதைச் சுருக்கம்

ஏமாங்கத நாட்டு மன்னன் சச்சந்தன். இவன், மனைவி விசையை மீது அளவு கடந்த காதல் கொண்டு, அரசாட்சியைக் கட்டியங்காரன் என்ற அமைச்சனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அந்தப்புரத்திலேயே காலம் கழித்தான். கட்டியங்காரன் சூழ்ச்சி செய்து, அரசனைப் போரிட்டுக் கொன்றுவிட முயலும் பொழுது, கருவுற்றிருந்த தன் மனைவி விசையை ஒரு மயில் பொறியில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டான்; பின்னர் போரில் மடிந்தான்.

விசையை இடுகாட்டில் சீவகனைப் பெற்றெடுத்தாள். பின்னர்த் தவம் செய்யச் சென்றுவிட்டாள். கந்துக்கடன் என்ற வணிகன், சீவகனை எடுத்து வளர்த்தான். சீவகன் அச்சணந்தி என்பவரிடம் கல்வி கற்றான். சீவகன், தன் நண்பனுக்குக் கோவிந்தையைத் திருமணம் செய்து வைத்தான். தானும் தன் பல்வேறு திறப்பாடு காரணமாக எண்மரை மணந்தான். கட்டியங்காரனின் சூழ்ச்சியை முறியடித்து, அவனை வென்று, ஏமாங்கத நாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். பின்னர், இல்வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்ந்து, ஞானம் பெற்றுத் துறவு நிலையை அடைந்தான். இதுவே, சீவக சிந்தாமணி கூறும் கதை.

மனிதன் மன்னராக இருக்கலாம்; மகளிரை
மணக்கலாம்; அறநெறி தவறாமல்
போரிடலாம்; ஆனால், தன் கடமைகளை
ஆற்றிய பின்னர், இறுதியில் முற்றும்
துறந்து, தவம் புரிதல் உயிரின் உயர்ந்த
கடமை என்ற சமணத் தத்துவத்தை
இக்காப்பியத்தின் கதை
வெளிப்படுத்துகிறது.

நாலசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர். இளமையிலேயே தென்மொழி வடமொழி என்னும் இருமொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். சமண சமய நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றுச் சமண முனிவராயத் திகழ்ந்தார். யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை முதலியவற்றை விளக்க 'நரிவிருத்தம்' எனும் நூல் ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். இவரின் 'சோழர் குடியிலே பிறந்த முத்து' என்பார் நச்சினார்க்கினியர்.

இவர் சங்க இலக்கியப் பெருங்கடலில் முழுகித் திளைத்தவர் என்பதையும், ஆற்றொழுக்குப் போல் அழகாகக் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றவர் என்பதையும், சமண சமயத்தில் அழுத்தமான பற்றுடையவர் என்பதையும் சிந்தாமணியை ஒரு முறை படித்தாலே புரிந்து கொள்ளலாம். 'தமிழ்ப் புலவர்களில் தலைமை சான்றவர் தேவர்' என்பார் வீரமாமுனிவர்.

காலம்

இவர் காலம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு என்றும் கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

பெயர்க் காரணம்

இந்நூலின் காப்பியத் தலைவன் சீவகன் அரண்மனையில் பிறக்கும் பேற்றினைப் பெறவில்லை. சூடுகாட்டிலே பிறந்தான். பிறந்தபொழுதே அவன் தாய் விசயை அவனைச் 'சிந்தாமணியே' என்றழைத்தாள். தெய்வம் 'சீவ' என்று வாழ்த்தியது. எனவே சீவகன் வரலாறு கூறும் இந்நூலுக்குச் 'சீவக சிந்தாமணி' எனப் பெயர் ஏற்பட்டது என்பார்.

நன்னூல் உரையாசிரியர் மயிலைநாதர் சிந்தாமணி என்பது 'தன்மையால் பெற்ற பெயர்' என்று கூறுவர். சிந்தாமணி என்ற மாணிக்கக் கல்லைப் போன்று புலவர்கள் சிந்திக்கச் சிந்திக்கப் புதிய புதிய எண்ணங்களையும், புதிய புதிய கருத்துக்களையும் இந்நூல் வாரி வழங்கும் போலும்!

அடியார்க்கு நல்லார் இந்நூலை முடிபொருள் தொகுதினை
 "தொல்காப்பிய விதியை மேற்கொண்ட இந்நூல் கொச்சகக்கலியால்
 யென்றது" என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கக் காட்டுவார். சேவகன் எட்டு
 மணம் செய்து கொண்ட காரணத்தினால் இதனை 'மணநூல்'

13

இலம்பகம்

இலம்பகம். கோவிந்தையார் இலம்பகம், 31-7 விருத்தப்பாக்களால் நாமகள்
 மணமாலையார் இலம்பகம், காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்,
 மணமாலையார் இலம்பகம், பதுமையார் இலம்பகம், கோமசரியார் இலம்பகம்,
 மணமகள் இலம்பகம், பூமகள் இலம்பகம், இலக்கணையார் இலம்பகம், முத்தி
 இலம்பகம் ஆகிய பதின்மூன்று இலம்பகங்களை உடையது.

பாற்சிறப்பு

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று.

“திருத்தக்க தேவர் சிந்தாமணியும் கம்பர்
 விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டேம் - உருத்தக்க
 கொங்குவேள் மாக்கதையைக் கூறேம் குறள் அனுகேம்
 எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கு”

எனும் வெண்பாவால் சிந்தாமணிக் காப்பியம் சுற்பதற்குரிய மிக முக்கியக்
 காப்பியமாக அந்நாட்களில் இருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணங்களோடு கூடியது. வாழ்த்து,
 வணக்கம், இயல்பு உரைத்தல் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்று முன்வர நடந்து,
 அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுக்க
 உடையதாய் ஒப்பற்ற தலைவனை உடையதாய், மலை, கடல், நாடு, நகர்,
 நூரியன் உதயம், சந்திரன் உதயம் ஆகிய இவற்றைக் குறித்த வருணனைகள்
 உடையதாய் விளங்குவதுடன்.

“நன்மணம் புணர்த்தல் பொன்முடி கவித்தல்
 பும்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளை யாடல்
 தேம்பிழி மதுக்கனி சிறுவரைப் பெறுதல்

புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் கலத்தலென்று
 இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
 மந்திரத் தூது செலவிகல் வென்றி
 சந்தியில் தொடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்
 பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையில் விளங்கி
 நெருங்கிய கவையும் பாவமும் பொருந்தக்
 கற்றோர் புனையும் பெற்றியது”

இத்தகைய சிறப்புகள் அனைத்தையும் இந்நூலின்கண் காணலாம்.

இந்நூல் முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் சிறந்ததொரு உரை
 எழுதியுள்ளார்.

கதைச் சுருக்கம்

ஏமாங்கத நாட்டு மன்னன் சச்சந்தன். அவன் இராசமாபுரத்தைத்
 தலைநகராகக் கொண்டு அந்நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்டு வந்தான். அங்
 வேந்தன் தன் மாமன் மகள் விசயை என்பாளை மணந்தான். அவளுடைய
 காதல் இன்பத்தில் மூழ்கினான். தன் முதலமைச்சன் கட்டியங்காரனிடம் தன்
 அரசாட்சியை ஒப்படைத்தான். கட்டியங்காரன் அரசனைக் கொன்று
 அரசாட்சியைக் கைப்பற்ற உறுதி கொண்டான். ஒருநாள் படையுடன் அரசன்
 இருந்த அரண்மனையை வளைத்துக் கொண்டான். அரசன் அதையறிந்து
 தன் மனைவி விசயையை மயிற்பொறியில் ஏற்றி வான் வழியே அனுப்பி
 விட்டுப் போரிட்டு மாண்டான்.

விசயை ஏறிச்சென்ற மயிற்பொறி ஒரு சுடுகாட்டில் இறங்கியது.
 விசயை அங்குக் கருவியிர்த்தாள். அவள் ஈன்ற குழந்தையைக் கந்துக்கடன்
 என்ற வணிகன் எடுத்துச் சென்று வளர்த்தான். சீவகன் நன்கு வளர்ந்தான்.
அச்சணந்தி என்ற ஆசிரியரிடம் பல கலைகளையும் பயின்றான். அவரிடம்
 தன் தந்தையின் வரலாற்றை அறிந்தான். தன் தந்தையைக் கொன்று அரசைக்
 கவர்ந்த கட்டியங்காரனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டான். ஆயின் அச்சணந்தி
 ஆசிரியர் அவன் சீற்றத்தைத் தணித்தார். ஓராண்டு கழிவதன் முன்
 கட்டியங்காரனை எதிர்ப்பதில்லை என்னும் உறுதிமொழியை அவனிடமிருந்து
 பெற்றார்.

பின்னர் சீவகன் ஆயர் தம் ஆநிரையைக் கவர்ந்து சென்ற
 வேட்டுவரை எதிர்த்து ஆநிரையை மீட்டான். அதையறிந்த ஆயர் தலைவன்

தன் மகன் கோவிந்தையைச் சீவகனுக்குக் கொடுத்தான். 'சீவகன்
மனைத் தன் தோழன் பதுமுகனுக்கு மணம் புரிவித்தான்.

அதன் பின்னர் காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி,
விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்கணை என்னும் எட்டு மங்கையரை
ஒருவராக மணந்து கொண்டான். தன் மாமன் கோவிந்தராசன்
கொண்டு கட்டியங்காரனை வென்று தன் அரசை மீட்டான்.

சீவகன் தன் மனைவியர் எண்மருடன் கூடி மகிழ்வுற்று இனிதாக
பிறகு அவன் உலகின் நிலையாமையை அறிந்து தன் மகன்
அரசாட்சியை அளித்துத் துறவு பூண்டு வீடு பெற்றான்.

- இதுவே இக்காப்பியத்தின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

கோவிந்தையார் இலம்பகம்

இக்காப்பியத்தின் இரண்டாவது கலம்பகமாக 84 பாடல்களுடன்
இகழ்வது.

கதைச் சுருக்கம்

காட்டில் கட்டியங்காரனுடைய ஆநிரைகளை ஆயர்கள் மேய்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றை வேடர்கள் வந்து கவர்ந்து சென்றனர். கட்டியங்காரனுடைய மைத்துனன் மதனனும் மக்கள் நூற்றுவரும் சென்று அவ்வேடர்களோடு போரிட முடியாமல் இருந்தனர்.

ஆயர்குலத் தலைவனாகிய நந்தகோன் இதையறிந்து வருந்தி வேடரை வென்று ஆநிரையை மீட்டுத் தருவோர்க்குத் தன் மகள் கோவிந்தையை மணமுடித்துத் தருவேன் என்று முரசு அறைவித்தான். வீரர் பலர் அஞ்சிக் கிடக்கையில் சீவகன் வேடரோடு போரிட்டு அவர்கள் கவர்ந்த ஆநிரையை மீட்டுத் தந்தான். நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையைச் சீவகனுக்கு மணம் செய்து வைக்க முன்வந்தான். என்றாலும் சீவகன் அவளைத் தன்னுடைய தோழன் பதுமுகனுக்கு மணம் செய்வித்தான்.

சீவகன் குமரன் ஆதல்

சீவகனின் ஆசிரியர் அச்சணந்தி வானவர் தொழுமாறு வீடுபேறு அடைந்தார். அதன்பின்னர் சீவகன் நாகலோகம் போல் விளங்கும்

இராமாயணத்தில் யானை, தேர், குதிரை முதலியவற்றில் காண்கின்றவர் விரும்ப
ஒந், மன்மதனைப் போல மகளிர் காதல் துயர் கொண்டு வாட உலா வந்தான்.

கல்வி காரணமாகப் பிறப்பதொரு ஞானம், அப்பருவத்தில் பிறக்கும்
அழகு, படைக்கலப் பயிற்சி, யாழுடன் பாடும் இசைச் செல்வம் ஆகிய
நான்கையும் சீவகன் ஒருங்கே பெறுகின்றான். இவ்வெலகில் அவனை அல்லாது
வேறு யாரும் இல்லை என்று கூறும்படி ஒப்பற்று விளங்கினான்.

பகைவர் மனத்தில் அச்சத்தை ஊட்டும் வெற்றி வேல், முத்துமாலை
அணிந்த மாம்பை உடைய சீவகனைக் கன்னிப் பெண்கள் தாமரை மலர் போன்ற
கண்களால் அவனழகைப் பருகும் வயதை அடைந்தான்.

வோர் நிரை கவர்தல்

சில அழகிய முல்லை மலர்கள் மீது சாய்ந்து வண்டுகள் உலாவின.
பசுக் கூட்டங்கள் தங்கள் கன்றுகளை நினைத்துப் பாலைச் சொரிகின்றன.
முல்லை மலர்கள் கார்காலம் போல் மலர்ந்தன. பசுக்கள் பாலைப் பொழிவதால்
உண்டாகும் ஒலி கடல் ஒலியைவிட மிகுந்து ஒலித்தது. இந்நாளில் சிங்கம் போன்ற
வலிமை உடைய வேடர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடினர்.

மன்னவலின் ஆநிரை வந்து சேரும் இந்த இளவேனில் பருவத்தில்
நாம் அந்நிரையைப் பற்றுவோம் என்று வேடன் ஒருவன் கூறினான்.
அப்பொழுது ஆந்தை ஒன்று எழுப்பிய குரலின் பயனை ஆராய்ந்து உணர்ந்து
நிமித்திகள் ஒருவன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“நாம் ஆநிரையைக் கைப்பற்றுவோம். ஆனால் கைப்பற்றிய உடனே
மன்னன் படைகள் வந்து போரிட்டுக் குடையும் கொடியும் போரிட்ட
இடத்திலேயே சிதறிக் கிடக்கத் தோற்றோடும். பிறகு ஒருவன் தேரில் வருவான்.
அவனிடம், தீப்பந்தம் கடுவதால் தேனீக்கள் ஒடுதல் போல நாம்
தோற்றோடுவோம்” என்றான்.

இதைக்கேட்ட ஒரு வேடன், “வேடர்களே! ஒற்றைத் தேரையுடைய
ஒருவனைக் கூற்றமே என்று உலகம் கூறினாலும், அவன் தனியே வந்து நம்மை
என்ன செய்ய முடியும்? எனவே நாம் இன்று ஆநிரையைக் கவர்ந்து விடுவோம்.
புறப்படுங்கள்” என்று கூறினான். அனைவரும் ஆநிரை இருக்குமிடம் நோக்கி
சென்றனர்.

அனைவரும் மொய்த்தல் நீங்காத கள்ளைக் குடித்தனர். தொண்டகம்

பறவையையும் துடியையும் ஆரவாரத்துடன் முழக்கினர். குறிஞ்சிநிலத் தெய்வப்பான்
சூரகப்பெருமானை வணங்கினர். பசு நிரைகள் கூடிய சமயத்தில் "வெல்க"
எனக் கூறி அவற்றைக் கவர நெருங்கிச் சென்றனர்.

நந்தகோனின் ஆநிரையிலே சொல்லும் குறி தப்பாத வள்ளுவன்
சொரிப்புள் எனும் பறவை ஆநிரையிலே புகுந்து அழிவுக்குறியைக் காட்டியது.
எனவே இன்றைக்கு ஆநிரை காவலை இகழாது நன்கு செய்க" என்று
கூறினான். அதைக் கேட்டுப் புதுமணமகளிரைத் தழுவும் இளைஞரும்
ஆற்றலோடு காவல் புரியச் சென்றனர்.

ஆகாயமும் நட்சத்திரங்களும் போலக் காட்டில் கலந்து பசுக்கள்
மேய்ந்தன. கொலைத் தொழில் வேடர் ஆரவாரம் கொண்டு மழை போல
அம்புகளைச் சொரிந்தனர். அவற்றைத் தாங்க முடியாத இடையர் மத்திடைப்
பட்ட தயிர் போல நிலை குலைந்து சிதறி ஓடினர். அங்ஙனம் சிதறி ஓடிய
கோவலர் வேயங்குழலையும், கோடரியையும் அங்கேயே போட்டனர். கன்றுகள்
கயிற்றை அறுத்து ஓடின. இடைச்சேரியிலுள்ள மகளிர் மயங்கும்படி மனம் வருந்த
வாய்விட்டுக் கதறினர்.

ஆய்ச்சியர் நிலை

தயிர் கடையும்பொழுது மத்தைப் பிணித்து இழுக்கும் கயிற்றைப்
போல, ஒருபக்கம் கயிற்றை நெகிழவிட்டாலும் மற்றொருபக்கம் நெகிழவிடாமல்
சேர்த்து இழுப்பதைப் போல இருபுறமும் சூழ்ந்து ஆநிரையை வேடர் கொண்டு
சென்றனர். இவ்வாறு கோவலர் கூறியதைக் கேட்டு, தயிர் கடையும்போது
தெறித்து விழும் தயிர்ப் புள்ளி தோள் முழுவதும் பதிந்த ஆய்ச்சியர் அனைவரும்
ஒன்று கூடினர். அவர்கள்,

வேளி வலைபட்ட மென்போல, மயன் போல
"வலைப்படும் மான்என மஞ்ஞை எனத்தம்
முலைப்படு முத்தொடு மொய்குழல் வேய்ந்த
தலைப்படு தண்மலர் மாலை பிணங்க" (16)

வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழுதனர்.

ஆய்ச்சியர் தம் வீட்டிலிருந்த பசுங்கன்றுகளைத் தழுவி, உ
அன்னையரை வேடர்கள் அடித்துக் கவர்ந்து கொண்டு போயினரே! என்
லம்பலாயினர்.

அரசனுக்கு அறிவித்தல்

இடையர்கள் முல்லை நிலத்தைக் கடந்தனர். தேன் சொரியும் தாமரை மலர் நிறைந்த மருத நிலத்தைக் கடந்தனர். தேன் சொரியும் தாமரை மதிலையுடைய மூதாரை அடைந்தனர். சுறாமீன் பொருந்திய அகழி சூழ்ந்த தாங்கள் அடைந்த துயரைக் கூறினர். அரண்மனை வாயில் காப்போனிடம்

வில்லேந்திய வேட்டுவர் திரண்டு வந்து ஆநிரையைக் கவர்ந்து கொண்டு மலையை நோக்கிச் செல்லும் அரிய காட்டு வழியில் சென்றனர் என்று நகரில் பூசலைப் பரப்பினர்.

குற்றமற்ற வெண்சாமரத்தை மகளிர் வீச, மணமிக்க கழுநீர் மலரைக் கையிலேந்தி, கட்டியங்காரன் அரியணையில் வீற்றிருந்தான். அக்கொடிய வேந்தனின் அடியை வணங்கி, ஆநிரையை வேடர் கவர்ந்து சென்றதை வாயில் காப்போன் உரைத்தான். கேட்ட வேந்தன் தன் கையிலிருந்த மலரைக் கசக்கி நிகழ்ந்த செய்தியைக் கூறிய வாயில் காவலனைச் சினந்து நோக்கிக் கோபித்தான்.

அரசன் படையை அனுப்புதல்

பின்னர், கோபம் தணிந்து கோவலரை அழைத்து அவர் கூறிய குறையைக் கேட்டுணர்ந்தான். - பின் 'காற்றினும் விரைந்து சென்று பசுக் கூட்டத்தை மீட்டு வருக' என்று தன் படையை நோக்கிக் கூறினான்

வேழம், குதிரை பூட்டிய தேர், குதிரை, காலாட்கள் ஆகிய நால்வகைப் படைகளும் புறப்பட்டன. வாரால் கட்டப்பட்ட முரசு முழங்கியது. முகிழ் முழங்கி உலா வருவது போல நிலம் நெளிய அப்படைகள் புறப்பட்டன.

அரசன் படை தோல்வியுறுதல்

கடல் பொங்கி எழுவதைப் போல் அரசர் படையும் சேடர் படையும் போரிட்டன. வேடர் விட்ட அம்புகள் அரசனைச் சார்ந்த வீரரின் பரந்த மார்பில் சென்று தைத்தன. படைவீரர்கள், சொற்செல்வம் மிக்க கவிஞராலும் கூறவியலாத தன்மையுடன் கொல்லும் தொழில் மிக்க வேடரின் வில்லை வாளால் உடைத்தெறிந்தனர்.

வேடர்கள் படையைச் சூழ்ந்தனர். பழுக்கக் காய்ச்சிய முனையை உடைய அம்புகளால் அரசனைது படைவீரரை வீழ்த்தினர். அந்நிலையில் குதிரைகள் அழிந்தன. வலிமைமிக்க தேர்கள் கவிழ்ந்தன. அரிய யானைகள்

அலைவெண் சாய்வது போலச் சாய்ந்து வீழ்ந்தன.

அலைஒலிமிக்க கடல், கரை உடைந்து ஒருவதைப் போல யானை,
மயிற்பீலி வெண்குடை, ஒளிதிகழ் கொடி ஆகியவற்றை விட்டுவிட்டு
படைவீரர் புறமுதுகிட்டு ஓடினர்.

கோவலர் அரசனிடம் சென்று 'நம் படை தோற்றது' எனக் கூறினர்.
கண்ணிந்த காதல் இன்பமூட்டும் அழகிய முலைகளைத் தேன் சொரியும் மலர்க்
கொம்பு ஒன்று தனக்கு உறுப்பாகக் கொண்டது போல விளங்கும் மகளிரின்,
அழகிய கயல் போன்ற பெரிய கண்களைப் போன்ற அம்புகள் முதுகிலே பாய,
நம் வீரர்கள் திரும்பினர். வேடர்களோ பசுக்கூட்டத்தோடு போய் விட்டார்கள்.
கேட்ட கட்டியங்காரன் அல்லலுற்று வருந்தினான்.

நந்தகோன் முரசறைதல்

கட்டியங்காரன் சும்மா இருப்பதைக் கண்ட பசுக்கூட்டத் தலைவன்
நந்தகோன், பெரிய பசுக்கூட்டத்தை மீட்டு வரும் வீரருக்கு, பொன் அணி
ஒளிவிடும் மெய்யினையும் உடைய பூங்கொடி போன்ற தன் மகள்
கோவிந்தையைப் பரிசாகத் தருவதாக நகரின் தெருவெங்கும் முரசு முழங்குமாறு
அறிவித்தான்.

சீவகன் போருக்குச் செல்லல்

வேந்தனது பெரிய படையே வேடருடன் வெற்றி பெற முடியாமல்
சிதறியது. தெய்வ மகளாகவே கோவிந்தை இருந்தாலும் அவளை
அடைவதற்காக வேடருடன் போர் செய்யும் செயலை மேற்கொள்ளத் தாங்கள்
தயாராக இல்லை என்று வீரர்கள் அவ்வெண்ணத்தை விட்டனர்.

தேன் சிந்தும் மாலையணிந்த சீவகனிடம் ஊர் படுந் துன்பம்
முழுவதையும் ஒருவன் தெளிவாக எடுத்துரைத்தான். அதைக் கேட்ட சீவகன்,

"தன்பால் மனையாள் அயலான் தலைக்கண்டு பின்னும்
இன்பால் அடிசிற்கு இவர்கின்றகைப் பேடி போலாம்
நன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பார்
என்பாரை ஒம்பேன் எனின்யான் அவன் ஆக என்றான்" (35)

நல்லொழுக்கம், பசு, துறந்தார், பெண்டிர், பாலர், பார்ப்பார்
போன்றவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் காப்பாற்றுவேன். அங்ஙனம்

பாப்பாற்றாமல் உயரின், தன்னிடம் தங்கிய வீரர்கள் அயலானிடம்
கொண்ட பிறகும், இலிய பால்சோற்றை விரும்பி உண்ணும் பேடியாகிய
கட்டியங்காரணைப் போல் ஆவேன் என உரைத்தான்.

அவன் வேடருடன் போர் செய்வதற்குத் தன்னைத் தயாராகக்
கொண்டான். குதிரைகளைத் தேரில் பூட்டினான். வில்லை வளைத்துப்
களைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். தேரிலேறிப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது
ஞாயிறு மறைந்தது.

நிமித்திகள் தடுத்தல்

வன்மையுடையவனாகிய இவனுடன் போரிடுவதற்குத் தகுந்த சமயம்
இதுவன்று. எனவே இப்பொழுதே இவ்விடத்தை விட்டுப் போவோம் என்று
புள் மொழிந்தானாகிய நிமித்திகள் கூறினான். 'ஆழமான நீரில் முதலையைக்
காட்டிலும் வலிமையானது இருக்குமானால், காட்டில் நம்மைவிட வலியாரையும்
நாண்போம்' எனக் கூறிய வேடர்கள் சைப்பற்றிய பசுக்கூட்டத்தை விடாது
போர்மேல் விரைந்து சென்றனர்.

மன்னரின் பெரும்படையை அழிவுறச் செய்த இந்த எமனிடம்
அகப்படாமல் ஒடிவிடுங்கள் என்று துத்தரிக் கொம்பை ஊதி ஒலியை எழுப்பினர்.
ஒவ்வொலிக்கு எதிராகக் காட்டில் சங்கு, பறை, கொம்பு ஆகியவற்றால் ஒலி
எழுப்பிச் சீவகன் படை முழங்கியது.

வேடர் போரில் தோற்றோடுதல்

சீவகனின் தேர் எல்லாத்திசைகளிலும் விரைந்து சென்று வளைத்தது.
சீவகனின் வீரர் ஆரவாரித்தனர். வேடர்களும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

திருமாலின் வாகனமாகிய கருடனின் அழகிய சிறகுகளின் ஒலியால்
பாம்பு அஞ்சிப் படம் ஒடுங்கிக் கிடப்பது போல, சீவகனுடைய தேர்
முழக்கத்தினாலும் தம்மைச் சூழ்ந்த புழுதியின் மயக்கத்தினாலும் வேடர்கள்
மனவெழுச்சி குன்றி, வலையிடைப்பட்ட கோழி போல் செயல் குறைந்து, தம்
நெஞ்சில் அறம் இழந்ததைப் போல் வீரத்தையும் இழந்தனர்.

ஒரு தேரே வரும் என்று பறவை குறி சொன்னதாகச் சொல்லி
நிமித்திகள் நம்மிடம் பொய் கூறினான். ஆயின் னெள்ளம் போல் தேர்கள்
வந்து நம்மை வளைத்துக் கொண்டன. எனவே நாம் வெற்றி பெறவில்லை.

அந்த நாம வரைவா... மூலம் ஒருவா உள்ளம போல
ஒன்றுகூடிப் போரிட்டு விலகித் தப்பிச் செல்வோம் என்று வேடர்கள் நினைத்துச்
சேவகன்மேல் அம்பு மழையைப் பெய்தனர். அனைத்தையும் சேவகன் தன்
வில்லினால் வரிசையாகத் தடுத்து விலக்கினான்.

வேடர்கள் அஞ்சியோடுமாறு தன் வில்லிலே கொடிய அம்புகளைச்
சேவகன் தொடுத்தான். உடனே பசுக்கூட்டங்கள் திரும்பி வந்தன. இடையர்கள்
மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர். வேடரின் கையிலிருந்த நூற்றுக்கணக்கான
வில்லையும் அம்புகளையும் சேவகன் வெட்டி எறிந்தான். அப்போது, மைதீடிய
வேல் போன்ற கண்களை உடைய பொதுப் பெண்டிரின் மனம் போல
வேடர்கள் ஒருநொடியில் நிலையின்றி மறைந்து ஓடினர்.

சீவகன் நிரை மீட்டு வருதல்

இராகு என்னும் கோளின் வாயிலிருந்து நிலவைத் திருமால்
விடுவித்ததைப் போல வாளால் உண்டான வடுவும் கூரிய கொம்பால்
உண்டான காயமும் இன்றி, தோளில் அமைந்த வில்லின் ஒலியாலேயே பசுக்
கூட்டத்தைச் சேவகன் மீட்டு வந்தான்.

இவ்வாறு இரு தரப்பிலும் ஒருவருக்கும் துன்பம் இல்லாமல் வேடரால்
கொல்லப்பட்ட பசுக்கூட்டத்தைச் சேவகன் தன் தோழருடன் சென்று மீட்டு வந்தான்.
இச்செய்தியைக் கேட்ட கட்டியங்காரன் சினந்து சிறினான். ஆனால் நகரமோ
மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் திளைத்தது.

நகரமக்கள் மகிழ்ச்சி அடைதல்

மாடத்தில் கற்புடை மகளிர் எவ்விதக் காமக்குறிப்புமின்றி நறுமணப்
புகையும் சுண்ணப் புகையும் கலந்து தவழ மலர்மாலைகளைத் தொங்க விட்டனர்.
நறுமணப் பொடிகளை எங்கும் தூவினர். அவர்கள் முத்துமாலை அணிந்தனர்.
சேவகனை வாழ்க என வாழ்த்தினர்.

மழலை பொருந்திய மொழியையும், பொன்போல் தேமல் படர்ந்து
பூரிக்கும் இளமுலைகளையும் உடைய கற்புடை மகளிர் அல்லாத சிலர்,
மின்னலைப் போன்ற தம் இடை வருந்த சேவகனைக் காண ஒடிவந்தனர்.
அன்னமும் மயிலும் போல அழகிய அந்நகரின் தெருக்களில் நெருங்கி நின்றனர்.
இன்னும் சிலர் சிறுபறை முழங்க, மேகலையால் அல்குலாகிய தேரை அணி
செய்தனர். பாருத்த முலைகளாகிய குதிரைகளைப் பூட்டினர். நீண்ட அழகிய

கண்களை அம்பாகக் கொண்டனர். புருவமாகிய வில்லை முற்றும் வளைத்தன.

நூலையும் உவமை கூறவியலாத மெல்லிய இடையொடிய விம்மி
அடி பருத்து விருப்பமுட்டும் கரிய கண்களையுடைய ஒளிவிடும் முலைகளைக்
கச்சினால் இறுக்கிக் கட்டி, யாழ் நரம்பு தாக்கியதால் சிவந்த அழகிய விரலால்
கூந்தலைத் தாங்கியவாறு, சீவகன் வரவை எதிர்நோக்கி நின்ற மகளிர்,
விண்ணுலக மங்கையரைப் போன்று இருந்தனர். இன்னும் சிலரோ
நாகலோகத்தை விட்டு வெளியே வந்த நாக கன்னியரைப் போல விளங்கினர்.

இராசமாபுரத்தின் எல்லா இடங்களிலும்,

“வடகமும் துகிலும் தோடும் மாலையும் மணியும் முத்தும்
கடகமும் குழையும் பூணும் கதிரொளி கலந்து மூதூர்
இடவகை எல்லை எல்லாம் மின்நிரைத் திட்டதேபோல்
படஅரவு அல்குலாரைப் பயந்தன மாடம் எல்லாம்” (54)

மகளிரால் நிரம்பியிருந்தன.

காதலைச் சொரிகின்ற மயிலனைய பரத்தையர், முறைப்படி
வாழ்த்துக் கூறி நம்பியே வருக! என்பர். நிலமகள் உன்னைச் சேர்க என்பர்.
மெய் வருந்த எங்கும் சுண்ணப்பொடியை அவன்மேல் அள்ளிவீசி, குளிர்ந்த
மகரந்தம் சிந்தும் மலர்மாலைகளை எறிந்து, சந்தனத்தைக் கையில் எடுத்து எறிவர்.

அழகிய மாலை அணிந்தவனே! கொடை அளிப்பதிலும் ஒருவனே
சிறந்து விளங்குவான்! கொல்லும் எமனைக் காட்டிலும் கொடிய
வாட்போரிலும் ஒருவனே சிறந்து நிற்பான்! என நூலாராய்ந்தோர் கூறியவற்றை
எல்லாம் நம்பியாகிய உன்னிடத்தில் கண்டோம் என்று சில மங்கையர் கூறிச்
சீவகனை வணங்கி நிற்பர்.

இன்னும் சிலர், இத்தகைய வீரனைப் பெற்ற தாய் தவம் செய்தவள்
என்பர். மேலும் சிலர், அவள் எந்த மலையில் தவம் செய்தாளோ அந்த மலைக்கு
நாமும் சென்று தவம் செய்வோம் என்பர்.

பகைவரை வெற்றி கொண்ட செல்வனே! நின் செம்மலர் அணிந்த
மார்பை நாளை எம் கனவில் வந்து காட்டுக! என்பர் சிலர். இன்னும் சிலரோ
தம் கைவளை கழல நின்றனர்.

விண்ணுலகில் உள்ளவர்களோ இவனுக்கு ஒப்பார் இம்
மண்ணுலகில் எவரும் இலர் என்பர்.

சீவகன் இல்லம் செல்லல்

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகியவற்றில் நாணம் என்பது தடுத்து
நிறுத்த, சில மகளிர் நடுங்கி நிற்கும்போது, தான் நில்லாதவனாகிக் கொல்லும்
முகத்தை உடைய புலி போன்ற சீவகன், வளமிகு செல்வமுடைய தன் மாளிகை
மதிலுள் புகுந்தான்.

பொன் நுகத்திலிருந்து அவிழ்த்துவிட்ட உடனே குதிரைகள் தம்
இலாயத்தில் புகுந்தன. மகளிர் ஆயிரத்தெட்டுப்பேர் கூடி, எட்டுவித மங்கலப்
பொருள்களையும் ஏந்தி, சீவகனை எதிர்கொண்டு சூழ்ந்து அழைத்துச் சென்றனர்.

தாயும் தந்தையும் வந்து எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றனர்.
சீவகனுக்கு ஆலத்தி எடுத்துக் கண்ணேறு போக்கினர். அவர்கள், சிவந்த
ஆயிரம் கண்ணுடைய இந்திரனது உயர்ந்த வானுலகைப் பெற்றாற் போன்
ஒரு செல்வத்தைத் தாம் பெற்றவரானார்.

நந்தகோன் தன் வரலாற்றைக் கூறுதல்

திருமகள் தழுவுமாறு மலைபோன்ற மார்பையுடைய சீவகலை.
கண்டு, நந்தகோன் தன் வரலாற்றைக் கூறுகின்றான்.

நட்பு மூலமாக நாட்டிற்கு அழிவை எண்ணிய சச்சந்தன், விசயை
என்னும் மங்கை நல்லாளை மணந்து அரசு உரிமை அனைத்தையும்
கட்டியங்காரனிடம் சேர்த்துப் பின் அவனாலேயே உயிர் துறந்தான். அரசன்
கொல்லப்பட்ட அன்றே உயர்ந்த மலை உச்சியில் சென்று இறக்க முயன்றேன்.
ஆனால் இறந்த அரசனுக்கு வழித்தோன்றல்கள் யாரும் இல்லை என்பதை
அறிந்த பிறகே இறப்பது நல்லதல்ல என்று உணர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறேன்.

குலத்தொடு மடிந்த வேந்தனின் குடிவழி வந்த நான், நன்மை
பொருந்திய ஆநிரைகளை உடையேன். என் பெயர் கோவிந்தன் என்பதாகும்.
குலமகள் இலக்கணம் அமைந்த என் மனைவி பெற்ற மகள் கோவிந்தை
என்பவள் ஆவாள்.

கோவிந்தையை மணம் புரியுமாறு சீவகனை வேண்டல்

என் மகளின் மயலூட்டும் பார்வையால், அம்பு தோளிலே பாய்ந்து நெஞ்சில் சென்று தைத்தது போல் ஆடவர் வருந்துவர். பாடகம் அணிந்த செம்பொன் போன்ற சிற்றடியையும், பரந்த அல்குலையும், வளையல் அணிந்த முன்கையினையும், ஒளிவிடும் மணியையும் உடைய கோவிந்தையை அணிந்த பொன்னால் ஆன பதுமைகள் ஏழுடன் தருவேன். குறையில்லாமல் திருமணம் புரிந்து கொண்டு மணமகன் ஆவாயாக என்றான்.

“வெண்ணெய் போன்று ஊறுஇனியள் மேம்பால் போல தீஞ்சொல்லள்

உண்ண உருக்கிய ஆன்நெற்போல் மேனியள்

வண்ண வனமுலை மாதர் மட நோக்கி

கண்ணும் கருவிளம்போது இரண்டே கண்டாய்”

(72)

வெண்ணெய் போல் குழைந்து தொடுதற்கு இனியவள்; விரும்பும் பால்போல் இனிய மொழியை உடையவள்; வற்றக் காய்ச்சி உருக்கிய பசுநெய் போன்ற மேனியினள்; நிறமும் அழகும் உடைய முலையினை உடையவள்; காதலை ஊட்டும் பார்வையையும் உடைய என் மகளின் கண்கள் இரு பெரிய கருவிள மலர்களே என அறிவாய் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

புதிய மாலை அணிந்தவனே! சிவப்புநிறப் பசுவின் மணமிக்க நெய் இனிய பால், ஆடைத்தயிர் போன்றவற்றை நிறையச் செய்வேன். கோவிந்தை மலரால் ஆன மணமாலை சூட்டி ஏற்றுக் கொள்க! பெரிய கயல் போன்ற கண்களையுடைய வள்ளியை நறுமணமிக்க மலர்மாலை அணிந்த முருகத்துய்த்தான் அல்லவா? திருமாலும் ஆநிரை நிறைய உடைய நப்பின்னையில் இலவமலர் போன்ற வாயின் இன்னமுதச் சுவையை நுகர்ந்தான் அல்லவா அதுபோலக் குலவேற்றுமையை நினைக்க வேண்டாம் என்றான் நந்தகோன் பதுமுகனுக்கு மணம் புரிவிக்க சீவகன் இசைந்து அவளை ஏற்றல்

நந்தகோன் கூறியதைக் கேட்ட சீவகன், தம் குலத்துக்கு ஒவ்வாதவனை முதலில் கூட மாட்டார்கள். இதுதான் வாழும் மாந்தரின் ஒழுக்கநெறியாகு என்று தன் மனத்தினுள் எண்ணினான். எனவே கோவிந்தையை பதுமுகனுக்கு மணம் முடிக்க நினைத்தான். நந்தகோனை நோக்கி, “மாமா! அழகிய நின் மகள் எனக்கு நெற்றிச் சூட்டும் கண்ணியும் ஆவாள்” என்று நந்தகோன் நெஞ்சம் குளிர இனிய மொழிகளைக் கூறினான். கோவிந்தையை பதுமுகனுக்குத் தரச் சீவகன் வேண்ட, நந்தகோனும் இசைந்தான். “முல்லையு இருவாட்சியும் சூழ்ந்த பந்தரிலே மணவிழா நடைபெறுக” என்றான்.

கனிபோல் இனிக்கும் மொழியாளின் நெற்றியும் புருவமும் காமனின்
வணந்த வில்லைக் கொன்றன. குவளைமலர் போன்ற கண்கள் கயல்மீனைக்
கொன்றன. எனவே இனி ஆயர்கள் இவளைக் கண்டால் உயிருடன் இருக்க
வாழ்த்தி அப்பந்தலில் அமரச் செய்தனர்.

நாழி உழக்கில் இருந்த நெய்யைப் பசுவின் இளங்கன்றுகள் துன்று
அருகம்புல்லால் தோய்த்தெடுத்து நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய
கோவிந்தையின் தலையிலே அந்த நெய்யைத் தடவினர். ஊழிதோறும் பசுவும்
தொழுவமும் போன்று நீயும் உன் கணவனும் ஒருங்கே நெடுங்காலம் வாழ்க
என வாழ்த்தினர். அகப்பையால் நீரைச் சொறிந்து ஆய்ச்சியர் அவளை
நீராட்டினர்.

ஆயமகளிர், கோவிந்தைக்கு, நெய்யை விற்றுப் பெற்ற புதிய பொன்
தோட்டையும், ஒளிவிடும் மணிக்குழையையும் நீக்கி, மங்கலத்திற்குரிய காதணியை
அணிவித்தனர். மாலையைச் சூட்டி, சந்தனத்தைப் பூசி மணக் கோலம்
செய்தனர். ஆய்ச்சியரே அக்கோலம் கண்டு திகைத்தனர்.

ஏறுகோட்பறை முழங்க ஆயர் கோவிந்தையை அழைத்துச்
சென்றனர். இராசமாபுரம் எங்கும் விழாக் கொண்டாடக் கந்துக்கடன் மனையை
அடைந்தனர். நந்தகோன் கலசத்தைத் தன் கையில் ஏந்தி நீரைச் சொரிந்தான்.
அதைச் சீவகன், பருந்துகள் சூழும் ஞாயிறு போன்ற ஒளிமிக்க கூர்வேலேந்திய
பதுமுகனுக்கு என்று கூறி ஏற்றுக் கொண்டான்.

பதுமுகன் இன்பம் நுகர்தல்

நலம் மிக்க கோவிந்தைக்கு இளம் பசுக்கள் இரண்டாயிரமும், நல்ல
பொன்னாலான நல் இலக்கணம் அமையச் செய்யப்பட்ட பாவைகள் ஏழும்
கொடுத்து நந்தகோன் சென்றான். பதுமுகன் கோவிந்தையின் முலைக்கோடு
களின் இடையே வீழ்ந்து முத்துக்கள் சிந்துமாறு அவளைத் தழுவினான்.

மாலையணிந்த வேலனாகிய பதுமுகன், ஒளிமிக்க கண்களையும்,
மணங்கமழும் மாலையையும் உடையவளாகிய கோவிந்தையின் கூரிய பற்களில்
நரக்கும் வாயமுதத்தை வெறுக்காமல் பருகி இன்பக்கடலில் மூழ்கினான்.

இனிய பாற்கடலை அலை பொங்கக் கடைந்து தேவர்கள் தாப்
கொண்ட அமிழ்தமோ? இல்லை, பெரிய மாலையை அணிந்த மூங்கில் போன்ற

தோள்களையுடைய பயன்தரும் பாலையுடைய ஆயர்குல மகனோ? ⁸⁸
மயங்கியவனாகிக் கோவிந்தை வருந்தத் தடை செய்ய முடியாத இயல்பு
முயக்கத்தால் பதுமுகன் தானும் உணர்வற்றவன் ஆனான்.